

НАША ЦЕРКВА- КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ "БОРИСТЕН"

Видання благославив патріарх УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 5 (117), 2013 р.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

*Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета
Преосвященним архіпастирям, боголюбивим пастирям,
чесному чернецтву та всім вірним Української
Православної Церкви Київського Патріархату*

Дорогі браття і сестри!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

За пасхальним богослужінням ми чуємо слова Церкви, звернені до віруючих: «Смерті святкуємо умертвіння... іншого, вічного життя початок» (7 пісня Пасхального канону). Про яку смерть іде мова? Про смерть духовну і смерть тілесну. На хресті Христос Спаситель подолав смерть духовну, а Своїм Воскресінням переміг смерть тілесну.

Духовна смерть настає тоді, коли Бог Своєю Божественною благодаттю відступає від людини. Причиною відступлення Бога від людини є гріх. Адам і Єва миттєво відчули, що Бог покинув їх, коли вони згрішили. Це була смерть духовна. А тілесно Адам помер через 930 років. Тому людина може бути фізично живою, а духовно – мертвою, бо в її душі немає Божественної благодаті, а живе гріх. Із цієї причини серед нас, людей, багато живих мерців. Не випадково, Господь наш Ісус Христос сказав чоловікові, який просив Його дозволити поховати свого батька, а потім слідувати за Ним: «Залиш мертвим (тобто духовно мертвим) ховати своїх мерців» (Мф. 8: 22).

Ісус Христос на хресті в тяжких стражданнях подолав гріх у нашій природі. Він як безгрішний не повинен був страждати, бо страждання є наслідком гріха. Але Христос страждав, – і не тільки тілом, а й душею. Доказом Його душевних страждань був кривавий піт, який виходив із Його тіла, коли Він молився Богу-Отцю в саду Гефсиманському. Причиною Його страждань був наш гріх, який Він узяв на Себе. Він страждав добровільно за наші гріхи. Страждаючи, Христос взивав до Отця: «Боже Мій, Боже Мій! Навіщо Ти Мене покинув?» (Мф. 27: 46). Чому Бог-Отець покинув Свого Сина? Через наш гріх, який Син Божий як людина добровільно взяв на Себе. Господь наш Помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату в США 04.05.2013 Рік XV Число 322 с.2 Ісус Христос усе пере-

терпів за нас: і душевні, і фізичні страждання. Перетерпівши все, Він вигукнув: «Звершилось!». Що звершилось? Звершилось подолання гріха у природі Другого Адама – Христа. Якщо гріх переможений, то тепер Син Божий як людина скрикнув гучним голосом: «Отче, у Твої руки віддаю дух Мій» (Лк. 23: 46). Цими словами Христос ніби сказав Богу-Отцю: через гріх людський, який Я добровільно взяв на Себе, Ти покинув Мене; тепер же, коли Я все перетерпів за гріх людський, прийми Дух мій в єднання з Тобою, прийми Мій дух як людини.

Подолавши духовну смерть, Господь наш Ісус Христос повинен був перемогти і тілесну смерть. Але для того,

щоб її подолати, треба було спочатку померти. Оскільки духовна смерть після гріхопадіння увійшла в природу Адама миттєво, а тілесна смерть – пізніше, то і Христос Спаситель спочатку переміг духовну смерть (тобто гріх), а потім і тілесну.

Христос воскрес із мертвих. Смерть переможена! Чому вона переможена? Тому що не може тримати у своїх обіймах Того, Хто переміг гріх. Бо смерть увійшла в нашу природу через гріх. Немає гріха – немає і смерті. Воскресіння Христове є перемогою над тілесною смертю, і це – остаточна перемога, бо вона завершує перемогу над духовною смертю. Апостол Павло надає Воскресінню Христовому неперевершене значення. Він каже: «Якщо Христос не воскрес, то віра ваша марна: ви ще у гріхах ваших» (1 Кор. 15: 17). І, дійсно, без Воскресіння Христового немає християнства. Сутність християнства полягає у Воскресінні Христовому. Хто не вірує у тілесне Воскресіння Христове, той не може навіть називатися християнином. Він гірший від невірного.

Але апостол Павло впевнено говорить, що «Христос воскрес з мертвих» (1 Кор. 15: 20). Не тільки апостол Павло впевнений у Воскресінні Христовому. В ньому переконані і всі апостоли, і жони-мироносиці, і більше п'ятисот братій, які бачили Його воскреслим. Вони не лише бачили, але й доторкалися до Його воскреслого тіла. Він їв перед ними. Це був не дух Його, а справжнє воскресле тіло. Навіть вороги Христа не звинувачували апостолів у тому, що вони говорять неправду, коли проповідують про Воскреслого Христа. Вони тільки просили: просили, а не наказували і не погрожували, щоб апостоли не проповідували про Воскресіння. Апостоли проповідували «про те, – як пише Іоан Богослов, – що було від початку, що ми чули, що бачили своїми очима, що розглядали і чого торкалися руки наші» (1 Ін. 1: 1).

Так, ми віримо у Воскресіння Христове! Тому на привітання «Христос Воскрес!» упевнено відповідаємо: «Воістину Воскрес!». А якщо ти не віриш у Воскресіння Христове, то навіщо промовляеш: «Воістину Воскрес!»? У такому випадку не будь лицеміром і не говори неправду.

А якщо ми дійсно віримо, що Христос воскрес, і, більше того, радіємо цьому, то яке значення це має для кожного з нас? Ми теж воскреснемо з мертвих, як воскрес Христос. Воскреснуть усі: віруючі і невіруючі, християни і нехристияни. Чому всі воскреснуть? На якій підставі? На це запитання дає відповідь апостол Павло. Він каже: «Як смерть через людину (мається на увазі Адам), так через людину і воскресіння мертвих. Як в Адамі всі вмирають, так у Христі всі оживуть» (1 Кор. 15: 21–22). Значить, усі ми воскреснемо, тому що воскрес Христос. Адам через гріх помер, з ним помираємо і ми, тому що народжуємося від нього. Христос у Собі воскресив людську природу. А ми всі до неї належимо, тому ми й воскреснемо.

І сьогодні разом з апостолом Павлом радісно вигукнемо: «Смерть! Де твоє Помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату в США 04.05.2013 Рік XV Число 322 с.3 жало? Пекло! Де твоя перемога?». Бо Христос воістину воскрес!

Воскресіння Христове дарувало нам віру, сильнішу за страждання. Воно дає нам силу перемагати їх, бо радість Воскресіння Христового для всіх християн є джерелом світла, мужності й сили. Нехай не подумає хтось, що цієї радості у Воскреслому Господі достойні тільки люди святі, пустельники, подвижники. Ця радість дарована і нам, слабким і грішним дітям Отця Небесного. Святитель Іоанн Золотоустий у своєму Пасхальному слові говорить: «Нехай ніхто не оплакує гріхів; прощення бо засяяло із гробу».

Цього року Україна на державному рівні разом з усіма Українськими Церквами урочисто відзначає 1025-ліття Хрещення Київської Русі. Сердечно вітаю вас, преосвященні архіпастирі, боголюбиві пастирі, чесне чернецтво,

улюблені браття і сестри, зі святом світлого Христового Воскресіння! Поздоровляю з Пасхою Христовою Президента України Віктора Януковича, Верховну Раду, Український уряд, Збройні сили нашої держави, всіх християн України і весь український народ. Сердечно вітаю зі світлоносним святом все українство в усіх країнах світу, на всіх континентах. Відзначаючи святу Пасху, будемо зберігати великодню радість Воскресіння в розумі і серці. Свята Церква закликає нас жити в мирі, любові, у всякому благочесті і чистоті, чесною працею служити ближнім, всьому українському народові у Українській державі, щоб у день нашого воскресіння бути достойними вічної радості з Воскреслим Господом і Спасителем нашим, Якому належить слава, честь і поклоніння з Отцем і Святим Духом на віки віків. Амінь.

Воістину Христос Воскрес!

**Філарет, Патріарх Київський
і всієї Руси-України Пасха
Христова 2013 р. м. Київ**

ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ

БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

*Високопреосвященним і Преосвященним владикам,
всесвітлішим, всечеснішим і преподобним отцям,
преподобним ченцям і черницям, дорогим у Христі мирянам
Української Греко-Католицької Церкви Христос воскрес!
Прийдіте, пиймо нове пиття, що не з каменя неплодого
чудесно випливає, але з нетління джерела, яке виточив
із гробу Христос, в ньому ми утверджуємось (Канон Пасхи).*

ДОРОГІ В ХРИСТІ!

У світлий празник Воскресіння нашого Господа свята Церква запрошує всіх своїх дітей почерпнути живу воду з «джерела нетління, яке виточив із гробу Христос». Прообразом цього пасхального джерела була відома старозавітна подія, коли ізраїльський народ, здійснивши свою Пасху – перехід з єгипетської неволі до обіцяної землі, посеред безводної пустелі став свідком чуда: Мойсей, за наказом Бога, вдарив своїм посохом по скелі, що на горі Хорив, і з неї потекла вода – на радість і спасіння всього люду (пор. Вих. 17, 1–6). Нині настав час сповнення обітницї, яку заповідало це старозавітне чудо: камінь відвалено і з гробу Спасителя потекли життєдайні потоки божественної благодаті, які наповнюють кожного віруючого життям воскреслого Христа, преображають кожну людську душу і цілий всесвіт. Ці життєдайні потоки – це сила животворної Божої любові, яка виявилася могутнішою від злоби пекла, від гріховності людини та від самої смерті. Отримавши звістку про воскресіння, Христові учні поспішили до спорожнілого гробу Спасителя, а зустрів із живим, воскреслим Ісусом назавжди змінила їхнє життя: смуток перемінився на радість; відчуття безсилля і розпачу – на відчуття перемоги над смертю і всім, що тримає людину в рабстві гріха; страх і непевність перед

майбутнім – на непогамовне прагнення поєднати всіх людей із цим джерелом вічного життя проповіддю, що «Христос воскрес!»!

Ми причащаємося з цього вічного джерела спасіння тоді, коли водою з Духом у таїнстві Хрещення єднаємося з Христом померлим і воскреслим, а відтак – черпаємо з нього щоразу, коли з вірою приступаємо до престолу благодаті у Святих Таїнствах, коли удостоюємося божественного милосердя в таїнстві Покаяння чи приймаємо самого Господа у Пресвятій Євхаристії. Ці життєдайні потоки виливаються всюди, де проживають справжні християни – носії живої віри у воскреслого Христа. Вони напоюють нашу спраглу землю і преоб-

ражають її силою Божої любові, якою Святий Дух сповняє серця віруючих людей (пор. Рим. 5, 5). Отже, бути християнами – означає мати цю живу віру у воскреслого Спасителя і бути носіями Його безмежної, безумовної, безкорисливої та вірної любові в нинішньому світі. Тож, дорогі у Христі, зростаємо у вірі, яку зберегли і передали нам наші предки, та укріплюємося в євангельській любові до ближнього, що є найбільш переконливим доказом правдивості нашої віри, згідно з Господніми словами: «З того усі пізнають, що ви мої учні, коли любов взаємну будете мати» (Ів. 13, 35).

На фундаменті святої віри та силою євангельської любові ми покликані будувати наше сьогоднішнє і майбутнє, утверджувати в особистому, родинному та суспільному житті вічні Божі істини, які здатні принести кожній людині і цілим народам справжню свободу й тривалий поступ. Воскреслий Христос запевняє нас у своїй повсякчасній присутності і своєму благословенні в цьому великому ділі. А видимим знаком Його присутності між нами є наш Патріарший собор Воскресіння Христового, який усією громадою споруджуємо на берегах Дніпра. Цього року, під час Всецерковної прощі, яка відбудеться 17–18 серпня, Собор буде освячений. На це свято нашої віри і вдячності Господеві запрошую всіх вас

в Україні і на поселенні суших, щоб на берегах Дніпра спільно відновити вірність Богові і Його науці, яка є світлом і надією для всього нашого народу.

Наш Патріарший собор, зрештою, як і сам столий град Київ, має тісний і безпосередній зв'язок із початками Христової Церкви, із тими місцями, які пов'язані з земним життям, страстями і воскресінням нашого Спасителя. Подібно як храм Гробу Господнього у Святий Землі є серцем сучасного християнського Єрусалима, де ми і сьогодні можемо припасти до порожнього гробу Спасителя, відчути силу воскреслого Христа та силу Його перемоги над гріхом і смертю, так само і храм Воскресіння Христового в Новому Єрусалимі – місті Києві – у своєму освяченні навіки нестиме кожному віруючому українцеві, як на Батьківщині, так і на поселеннях, силу «джерела нетління, яке виточив із гробу Христос». Беручи участь у цьому річній прощі та в освяченні Собору, ми зможемо пережити ту преображальну подорож, яку досвідчили апостоли, поспішаючи до гробу воскреслого Спасителя. Це – велике свято, а водночас – ще одна нагода спільно подякувати Господеві за те, що і в нашому народі здійснилося пасхальне чудо: воскресла знищена і приречена на смерть наша

Церква, відроджується наша держава, відновлюється Святим Духом увесь наш український рід.

Сьогодні наш народ та суспільство можна порівняти з учнями Ісуса Христа, що знову переживають втрату надії, розчарування та безсилля, споглядаючи на свого зневаженого та розп'ятого Вчителя. Ми сподівалися на відродження вільної держави, а натомість так часто зазнаємо гіркоти розчарувань та досвідчуємо крах власних ілюзій. Як дуже всі ми сьогодні потребуємо цієї переміни всього нашого суспільства силою Воскреслого! І саме сьогодні ми проголошуємо: «Христос воскрес!» – і в цьому є джерело нашої надії та невичерпної сили. Святуючи цей світлий празник Пасхи Христової, ми твердо віримо, що кожне наше зусилля, навіть найменше, якщо буде благословенне Господом, принесе свої благодатні плоди. Тож молімося всі разом про Божу милість і благословення для нашого народу, щоб він і надалі залишався народом християнським та щоб зростав у вірі й свідомості власної гідності та відповідальності за своє майбутнє. А запорукою та опорою нашої надії є і завжди буде присутність воскреслого Спасителя між нами і слова-запевнення святого апостола Павла: «Коли Бог за нас, то хто проти

нас? Він власного Сина свого не пощадив, а видав Його за всіх нас, – як же разом із Ним не подарує нам усього?.. Христос Ісус, який умер, ба й воскрес, що по правіці Божій, – Він заступається за нас» (Рим. 8, 31–32).

Дорогі в Христі! З цими думками огортаю усіх вас пасхальною радістю і щиро вітаю вас із нинішнім світлим святом, празником празників – Воскресінням Христовим! Слова великоднього привітання в особливий спосіб скеровую до тих, хто переносить різні життєві випробування, – до убогих, ув'язнених, недужих, полонених, засмучених, розчарованих чи зневірених. Нехай пасхальна радість діткнеться вашого серця і скріпить його, даруючи нову надію і духовну силу. Щиро бажаю всім, щоб великоднє світло просвітило кожну душу, кожне серце, кожну домівку і родину та скріпило всіх Божим миром. Усім зичу жити як діти Воскресіння – повні живої віри і сильні Божою любов'ю.

Христос воскрес! – Воістину воскрес!

+ СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, 27 квітня 2013 року Божого, у Лазареву суботу

• З ЖИТТЯ УПЦ КП

АРХІПАСТІРСЬКИЙ ВІЗИТ СВЯТІЙШОГО ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА У ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ ЄПАРХІЮ

18-20 травня 2013 року Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет із архіпастирським візитом відвідав Дніпропетровську єпархію.

18 травня перед в'їздом у Дніпропетровськ Святійшого Патріарха Філарета зустріло духовенство єпархії на чолі з єпископом Дніпропетровським і Криворізьким Симеоном. Владика Симеон привітав Патріарха на Січеславській землі, вручивши букет квітів, а секретар єпархіального управління протоієрей Віталій Лопушанський підніс Святійшому запашний коровай.

У Дніпропетровську Предстоятель Київського Патріархату звершив чин освячення хреста на місці будівництва

кафедрального собору на честь Покрови Пресвятої Богородиці, що буде зводиться у парку ім. Воронцова.

Його Святості співслужили: митрополит Луцький і Волинський Михаїл; єпископ Дніпропетровський і Криворізький Симеон; єпископ Конотопський Афанасій, вікарій Сумської єпархії; протоієрей Анатолій Зінкевич, настоятель Свято-Троїцького собору м. Тернополя; протоієрей Микола Салабай, заступник голови Управління зовнішніх церковних зв'язків, настоятель столичного храму Різдва Христового та численне духовенство Дніпропетровської єпархії.

По завершенні освячення Святійший Владика виголосив проповідь, у якій наголосив, що головна мета побудови храму, полягає у тому, щоб привести кожну людину у вічність, у Царство Небесне.

Цього ж дня Святійший Патріарх Філарет прибув у місто Новомосковськ, де молився під час Всенічного бдіння у Свято-Троїцькому храмі. Під час поліелею Патріарх Філарет помазував вірян освяченим елеєм. По завершенні богослужіння настоятель храму протоієрей Микола Капралік звернувся до Первосвятителя із словом, у якому висловив подяку за молитву і попросив благословення для громади міста.

19 травня, у неділю 3-тю після Пасхи, св. жон-мироносиць, на другий день свого архіпастирського візиту у Дніпропетровську єпархію, Патрі-

арх Філарет освятив новозбудований храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці в обласному центрі.

Перед храмом Предстоятеля зустріли маленькі парафіяни, які тепло привітали Святійшого Владика та піднесли коровай і квіти. Після чину освячення була звершена Божественна літургія.

За богослужінням Його Святості співслужили: митрополит Богородський Адриан; митрополит Луцький і Волинський Михаїл; митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан; архієпископ Запорізький і Мелітопольський Григорій; архієпископ Донецький і Маріупольський Сергій; архієпископ Полтавський і Кременчуцький Федір; єпископ Кіровоградський і Голованівський Марк; єпископ Дніпропетровський і Криворізький Симеон; єпископ Конотопський Афанасій, вікарій Сумської єпархії; протоієрей Анатолій Зінкевич, настоятель Свято-Троїцького собору м. Тернополя; протоієрей Микола Салабай, заступник голови Управління зовнішніх церковних

зв'язків, настоятель столичного храму Різдва Христового; протоієрей Віталій Лопушанський, настоятель храму і секретар єпархії та запрошене духовенство.

Під час Божественної Літургії Патріарх Філарет виголосив проповідь, у якій розкрив сутність святкування пам'яті жон-мироносиць.

За заслуги перед Українською Православною Церквою Київського Патріархату Святійший Владика нагородив фундатора і благодійника храму Пе-

тровського Олександра Володимировича – орденом свв. Кирила і Мефодія і настоятеля храму протоієрея Віталія Лопушанського – орденом св. Володимира Великого III ступеня.

По завершенні богослужіння єпископ Симеон подякував Первосвятителю за візит і звершене богослужіння та вручив Святійшому Владиці просфору і букет квітів. Урочисте богослужіння закінчилось козацьким многоліттям.

У другій половині дня Святійший Патріарх Філарет очолив конференцію, присвячену 1025-літтю хрещення Київської Русі. У конференції взяли участь архіпастирі, науковці, інтелігенція, духовенство і віруючі м. Дніпропетровська.

Зі вступним словом до учасників конференції звернувся єпископ Дніпропетровський і Криворізький Симеон. З доповіддю про подію хрещення Київської Русі і його наслідки для Української держави виступив ректор Дніпропетровської духовної семінарії протоієрей Орест Юнак.

Під час конференції з повчальним і мудрим словом звернувся до присутніх Святійший Патріарх Філарет, який торкнувся сучасного стану Православ'я в Україні та розповів про плани святкування 1025-ліття хрещення Київської Русі цього року. Зокрема Святійший Владика повідомив про церковне і державне святкування ювілею: «Мета держави –

показати роль України, її силу, її історію, її культуру, для того, щоб вона увійшла у Європейський союз, а мета Церкви – показати правду, історичну правду. Ми не хочемо жити і вивчати неправдиву історію. І тому одним із завдань нашого святкування є показати правду. В чому полягає ця історична правда? Вона полягає в тому, що хрещення Русі було у Києві, а не у Москві» - зазначив Патріарх.

20 травня, у третій день свого архіпастирського візиту у Дніпропетровську єпархію, Святійший Патріарх Філарет відвідав кафедральний собор святих первоверховних апостолів Петра і Павла, ознайомився з діяльністю єпархіального управління та його відділів, оглянув приміщення Дніпропетровської духовної семінарії, де наразі ведуться ремонтні роботи.

Цього ж дня Предстоятель Київського Патріархату у студії Державної обласної телерадіокомпанії дав інтерв'ю, в якому розповів про мету свого візиту та відповів на питання ведучої.

Завершився візит Предстоятеля Київського Патріархату на кордоні міста Дніпропетровська, де єпископ Симеон подякував Патріарху Філарету за візит, взяв благословення та побажав Його Святості щасливого повернення до столиці.

Влас. Інформ.
Фото: Василь Дідух

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ Галіна УГРИНА, (Чикаго, США)

ЧИН МАЛОГО ЄЛЕЄОСВЯЧЕННЯ У ХРАМІ СВ. ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ

Знаємо і віримо, що Ісус Христос воскресне знову, проте не забуваємо, ЩО перетерпів Він у дні великої зради найближчих і натовпу; як страждав на Хресті, як помер у муках чоловіком, як воскрес нашим Богом!

Всі дні тижня цього називаються Великими, бо передували смерті і вселенській радості Воскресіння нашого Спасителя.

Середа перед Великоднем у парафії св. Володимира і Ольги знаменна цікавою традицією: після Служби увечері у храмі звучить духовна музика. Сподіваємося, що прикра перерва у таких концертах більш не повториться (рівно 5 років тому відбувся останній концерт, і ось у рік 45-річчя парафії така музика зазвучала знову!)

Вечірня Літургія завжди не така, як зранку. Не так велелюдно, урочисто, не так світсько, проте молитвенніше, таємничіше, ближче. Мале Єлеєосвячення є особливим, бо священники о. крилошанин Олег Кривокульський, о. Ігор Кошик, о. Роман Артимович служили посередині храму.

Вітварний Мирослав Турянський допомагав. Перед срібним хрестом у місці на столику – пшениця, Євангеліє і елей для помазання. Сьогодні молимося за здоров'я, тому і читання Апостола про фізичні недуги і Євангелія – про душевні – вмотивовує вести чистий спосіб життя, молитися і просити Господа за потребами нашими і

самим бути милостивим до світу. Як правдиве заклинання звучить молитва під час помазання елеєм: «Отче святий, лікарю душ і тілес, Ти послав єдинородного Твого Сина, Господа нашого Ісуса Христа, що зціляє всяку недугу і рятує від смерті, зціли помазанням цим раба Твого від тілесної і душевної немочі, якою він одержимий і оживи його благодаттю Христа Твого, молитвами пресвятої Богородиці і всіх святих Твоїх!»

Страсні пісні пронизують енергетику прихожан; півсфера храму сповнена силою Господа, що легко вирішить всі наші проблеми, стисить болі, забере страхи, оздоровить і подарує радість!

По Єлеєпомазанню почався концерт духовної музики композитора Йозефа Гайдна. У виконанні «Northwest Chicago Symphony Str Quartet» прозвучали «Сім Останніх Слів Христа». Христина Косач, як ведуча концерту, з-за пульту промовляла ті Божественні слова, а за кожним звучала частина концерту.

Три скрипки й віолончель стелили ложе для зболілого Христа; Він прощав усім за свої муки, страшився, як чоловік, смерті; приймав її, як Син Божий, бо давно знав свій Шлях...

Ми часто не відаємо, що робимо, тому смиренно несемо свої хрести, ще й хрести одне одного. І живлюча милість Його, бо не праведник, а розкаяний розбійник першим увійшов до Раю. Наша

надмірна віра у свої сили часом і перебивається сумнівами, що хробаком точить здоров'я, а треба без вагань довірятися Богу.

Яку (не зрозумілу нам!) мужність мала Велика Мати, коли Син на очах її віддав Отцеві своє життя! А Вона тільки шепотіла: «Ось я – Господня слугиня! Господня! Нехай діється після слова Твого!» Жертва серед людей – незмінна частка істинної любові заради спасіння душі.

Грикий трунок зради і байдужості близьких нерідко мусимо випити за добрі діла наші; та пам'ятаймо вино з жовцю, яким втамовувалося Христа у великій передсмертній спразі!

Всі Страсті Христові – це історія розп'ятої української церкви, вірних слуг її. Нам заповідано бути відважними, навіть готовими на смерть у боротьбі за неї...

Музика великого австрійця підносила дух на незабагненну висоту, на якій страждають, аналізують, розкакуються. Чудові скрипалі квартету у складі Михайла Голіана, Дарію Городецької, Віри Хитрої

та віолончеліста Jason Raynovich створили відповідний фон духовної атмосфери у храмі Духа. Уже перші страшні звуки музично-ілюстративного фрагменту зобразили, здавалося б, мертвецьку тишу на тій голій, як лисий череп, Голгофі, забивання цвяхів у святе тіло, стогін, що рвався з грудей, і на вернувшись сльози у присутніх. Бачилася та дика чернь, що кілька днів тому пальмовим гіллям і дорожнім одягом встеляла Ісусові дорогу в Єрусалим, а нині з вірчаними очима вимагає смерті Цареві нашому! Ніщо не змінилось під сонцем... Якби ж то ще звикнути до того...

Всі сім частин концерту так сприйнялися вірянами, що не один ховався зі сльізами при виході.

Настоятель храму о. Олег щиро подякував музикантам та всім присутнім за працю та спільну молитву.

Затихло все, та відчувається весняний гін соків у природі, нетерпляче наростання виходу душі на радісний виднокрай Великодня.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА КИЇВСЬКОГО ПАТРИАРХАТУ В РОСІЇ

Видання Митрополита Московсько-Богородського УПЦ КП Адріана

ПРО РОЗШИРЕНИЙ ЗВІТ МИТРОПОЛИТА АДРІАНА з 7-го квітня по 22-ге травня

Прес-служба Московсько – Богородської єпархії УПЦ КП на чолі з Митрополитом Адріаном (Підмосков'є, м. Ногінськ Московської області) пропонує своїм читачам веб-сайту <http://www.eparhija.com.ua/> та читачам газети «Наша Церква – Київський Патріархат», на чолі з Головним редактором паном Фіделем Сухоносом надає матеріали богослужінь, в яких приймав участь та їх очолював з дня Благовіщення Пресвятої Богородиці та інших недільних богослужінь, а також великого свята Входу Господнього в Єрусалим (Вербна неділя, 28-го квітня).

Про богослужіння у Великий чистий Четвер, у Велику п'ятницю, у Велику суботу та на свято Пасхи Христової (5-го травня), в день свята ікони Божої Матері «Живоносне джерело» у Світлу П'ятницю (10-го травня), у Світлу Суботу та в неділю Антіпасхи і святого апостола Фоми (12-го травня).

Також Митрополит Адріан приймав участь 13-14-го травня в урочистому богослужінні у Свято-Володимирському кафедральному Патріаршому соборі м. Києва на честь священномученика святителя Макарія, Митрополита Київського (1497 р.).

Особливо треба сповістити, що Святійший Патріарх Київський

Філарет з офіційним візитом відвідав Дніпропетровську єпархію з 18-го по 20-те травня. Таким чином, у неділю, 19-го травня він освячував новий Різдво-Богородичний храм у м. Дніпропетровську, куди були запрошені архієреї ближніх єпархій Дніпропетровщини УПЦ КП, в тому числі співслужив Святійшому Патріарху Філарету і Митрополит Адріан з іншими архієреями, які прибули на це свято Жон - мирносиць.

20-го травня Митрополит Адріан залишив Дніпропетровськ і 21-го травня прибув до м. Ногінська, де у Свято-Троїцькому храмі очолював богослужіння на честь Святителя і Чудотворця Миколая (21-22-го травня).

В цьому матеріалі ми розмістили інтерв'ю єпископа Симеона (Зінкевича), керуючого Дніпропетровською єпархією та братерський відзив Митрополита Адріана на це інтерв'ю.

Також було розміщене привітання зі святом Святої Пасхи Христової Надзвичайного і Повноважного Посла України в РФ, Вельмишановного Володимир Юрійовича Єльченка.

На це привітання Митрополит Адріан з великою пасхальною радістю надав свою щирі і глибокоповажну відповідь.

7-го квітня, у неділю, відбулись два великих свята на честь Благовіщення Пресвятої Богородиці та Хрестопоклонної неділі у Великий Піст.

Пришестя Спасителя на землю було закономірним і послідовним явищем. Будучи Сином Божим (Логосом, тобто Словом Отця Небесного) і другою іпостасю Святої Тройці, Він перед виходом на загальну проповідь до народу, повинен був стати Боголюдиною, а ще точніше, Богомладенцем, якому треба було народитися на землі від самої чистої, святої, покірної Богу і Церкві, широчердечної молитовниці і милосердної отроковиці – Діви, яка й була майбутня Мати Бога, з іменем Марія.

Про неї говорив Отець Небесний на Своїй предвічній Раді до творіння світу та людини. Про неї писав святий великий пророк Ісайя, що Діва народить, а не жінка Богомладенця. Тому й сама Марія народилася від старечих бездітних батьків Якима і Анни, які по своїй обітниці пообіцяли Богу, що коли Він нагородить їх ди-

тинкою, вони все рівно її віддадуть на Його служіння. Ітак, після народження младенця Марії, відбувся її вхід у трьохлітньому віці до Єрусалимського храму, де її зустрів первосвященик Захарія, майбутній батько святого великого пророка Івана Хрестителя. Але народження Богомладенця від Діви Марії відбудеться через дев'ять місяців після Благовістя святого Архангела Гавриїла Матері Божій, тобто 7-го січня. А зараз, пригадуючи введення до храму младенці Марії, святий Захарія взяв за руку Марійку й повів її в середину храму і завів її в ту його частину, куди й сам мав право лише один раз на рік входити. Таким чином, маленька Марія при храмі жила, працювала й постійно молилась, чекаючи для себе особливої Воли Божої.

І ось, отроковиці з'явився сам Архангел Гавриїл і сповістив їй особливу звістку про благодать Божу та про народження від неї Богомладенця Христа Спасителя, який змінить весь світ і спасе рід людський від чергового гріхопадіння.

Митрополит Адріан

Іконостас Свято-Троїцького храму м. Ногінська.

ЦАРСЬКИЙ ВХІД ГОСПОДНІЙ ДО ЄРУСАЛИМУ.

27-28-го квітня 2013-го року всі православні люди, на чолі з архієреями і духовенством відмічали перехідне свято Входу Господнього до Єрусалиму (Вербна неділя). Цей вхід відбувався в урочистій формі, коли тисячі людей вийшли на зустріч Спасителю, щоб привітати Господа-Царя, Великого Першосвященика і Пророка. Але на жаль, що урочистість єрусалимляни замінили на зраду, оскільки після своїх слів: «Осанна в вишніх, благословен той, хто йде в ім'я Господнє» через декілька днів, під тиском і волею юдейських архієреїв і священників, вони почали вимагати від Пілата і царя Ірода розп'яття Христа Спасителя, замість бандюги Варави, чого й досягли після суду у

Пілата, побиття, несіння Хреста Господом і самого Його розп'яття, після чого відбулось на третій день Воскресіння Христове! Але, коли юдеї кричали до Пілата, щоб він Спасителя розп'яв на Хресті, то гучно добавили, що Його кров на нас і на наших дітях. І ось, після Вознесення Господнього на небо всю Юдею зайняли війська Римської імперії, які євреїв вбивали, незалежно від віку. Тому багато із залишених в живих почали тікати в країни Північної Африки, досягли Франції, Португалії, Іспанії, Англії, Польщі, України і Росії.

Ось як буває небезпечно для нас, коли ми займаємось пустослів'ям і прокляттям інших, що всерівно на нас же і спаде ця біда, яку ми бажали іншим. Оскільки Бог нами керує, а не людська брудна політика.

Митрополит Адріан

У СВЯТИЙ І ВЕЛИКИЙ ЧЕТВЕР

у храмі згадувались найважливіші події з Євангельської історії, які відбувались у цей день: Таємна вечеря, на якій було встановлене Таїнство Причастя, омивання ніг учням, молитва Господа в Гефсиманії та Юдина зрада. Саме в четвер у великих кафедральних соборах є традиція звершувати чин омивання ніг 12-ти священнослужителям. Під час омивання архієрей знімає з себе верхнє облачення та по черзі миє ноги дванадцяти священикам, обтираючи їх платом. Предстоятелі Православних Церков під час служби четверга освячують святе Миро. Варити його починають, зазвичай, ще з понеділка. Саме цю речовину згодом використовують священники під час звершення Таїнства Миропомазання.

Малий вхід на Божественній літургії.

ДЕНЬ ВЕЛИКОЇ П'ЯТНИЦІ

присвячений спомину засудження на смерть, хресних мук та смерті Спасителя. Богослужіннями цього дня Церква наче переносить нас на хресну дорогу Спасителя, ставить поруч з Хрестом Господнім, де робить нас свідками події Вселенського масштабу: Бог приймає страждання заради спасіння світу. Наче підсумовуючи все найважливіше, на утрени Великої п'ятниці (часто буває в четвер ввечері) прочитуються 12 страсних Євангелій. У кінці Великої Вечірні у Велику П'ятницю, о 14.00 звершується винос святої Плащаниці для поклоніння.

Це звершується при співі тропаря: «Благообразний Йосиф з древа зняв Пречисте Тіло Твоє...». Священнослужителі піднімають Плащаницю (тобто зображення Христа, що лежить у гробі) з Престолу, ніби з самої Голгофи і виносять її з вітаря на середину храму в супроводженні світильників і при кадіні.

Обнесення Святої Плащаниці навколо храму після Великого Славослів'я на ранковій службі.

Черниці Іраїда (Яблокова) та Софія (Шарова) разом з ігуменією Свято-Тихвінського жіночого монастиря Анастасією (Кочетовою), росіянки за походженням.

У ВЕЛИКУ СУБОТУ ЦЕРКВА ЗГАДУЄ

ПОХОВАННЯ ТІЛА ХРИСТА СПАСИТЕЛЯ.

Перебування Його тіла в гробі, та сходження душою до пекла для проповіді там перемоги життя над смертю і благодаті над гріхом. В глибинах аду Господь визволив з пекельних кайданів тих праведників, що очікували Його пришестя тисячі років. А знаходячись ще на Хресті, Спаситель ввів до раю розбійника, що покаявся перед Богом за свої земні гріхи і великі порушення Закону Божого. Богослужіння цього дня розпочинаються від самого ранку та продовжуються до заходу сонця: Велика Утренья з обнесенням Святої Плащаниці Спасителя навколо храму після Великого Славослів'я, Божественна літургія, читання Діань святих апостолів і завершується Велика субота Полуночницею.

Потім розпочинається Пасхальний Хресний хід, Пасхальна утренья і Божественна літургія. В суботу звершується літургія

Василія Великого, що розпочинається Вечірнею. Після малого входу з Євангелієм перед Плащаницею читається 15 паремій, в яких зібрано основні старозавітні пророцтва і прообрази про Ісуса Христа – Спасителя та прощення людства. Перед читанням Євангелії священнослужителі змінюють темне облачення на світле. Важливою частиною богослужіння є чин благословення хлібів та вина, що має звершуватися відразу перед відпустом Літургії. Цей обряд нагадує нам про ті часи, коли християни всю ніч у храмі очікували часу настання Пасхи. А оскільки цей день був часом суворого посту аж до самого Великодня, то для того, щоб придати богомольцям фізичних сил, церква благословляла їм трохи хліба та вина. Так коротко та схематично можна описати богослужіння Страсного тижня. Будемо ж молити Господа, Який зволив сприйняти невинні страждання та померти заради нас, щоб через ці відправи ми так добре підготували своє серце до зустрічі з Воскреслим Христом, а коли настане Святий і Великий день Пасхи, ми сприйняли його своїм власним святом, днем, що символізуватиме й наше особисте воскресіння для вічності. Це Воскресіння можливе лише для тих, у кого була власна Голгофа.

Освячення пасок та інших пасхальних яств.

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ

ПАСХАЛЬНІ ПРИВІТАННЯ МИТРОПОЛИТА АДРІАНА

Христос Воскрес, Ваша Святість, Святійший Патріарше Філарете, дорогі Предстоятелі Українських Православних Церков, Митрополіти, Архієпископи Єпископи, всесечні отці, брати і сестри у Христі.

Прес-служба Московсько-Богородської єпархії УПЦ КП пропонує російською мовою: «Месіанські міста із Ветхого Завета о пришествіи Спасителя на землю», а також «О Боге совершителе судеб мира и всеобщее Воскресение мертвых».

Ми пропонуємо Пасхальне Послання, в перекладі українською мовою, Всесвятійшого Вселенського Патріарха Варфоломія і російською мовою для російськомовних громадян України та парафіян російського походження в українських храмах Росії Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси – України Філарета за 2013-й рік <http://www.eparhija.com.ua/index.php?newsid=303> Розміщуємо ми проповіді видатних церковних діячів, аудіо з церковними хороми пасхальними творами і відеофільми про Святу Пасху Світлого Христового Воскресіння. <http://www.eparhija.com.ua/index.php?newsid=303>

На ім'я Митрополита Адріана надійшло дуже багато привітальних листів на честь Святої Пасхи Христової. Але, один із них виділяємо привітання Надзвичайного і Повноважного Посла України в РФ, вельмишановного Володимира Юрійовича Ельченка. На це привітання Митрополит Адріан надав свою щирі і радісну відповідь.

Митрополиту Адріану (УПЦ КП)

**ВАШЕ
ВЫСОКОПРЕОСВЯЩЕНСТВО,
ДОРОГОЙ ВЛАДЫКА АДРИАН,
ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!**

От всего сердца рад поздравить вас с праздником Воскресения Христова, являющимся величественным и неизменным символом христианства, неугасающим светом в храмах наших душ. Пасхальные дни, овеянные тысячелетиями и памятные каждому с детства, несут мощный заряд радости, добра и тепла, надежд на лучшее. Это приобщение к вечности, всеобъемлющее торжество возрождения, животворящий источник, из которого мы черпаем веру и надежду, стремление сопоставлять с Господними заповедями свои помыслы и деяния, свое продвижение к духовным вершинам.

Пусть идеалы и ценности, утвержденные подвигом Сына Божьего и проверенные бесконечным течением эпох, всегда будут опорой, двигателем и указателем в нашем бытии и в современном беспокойном мире.

Желаю Вам счастья, мира и согласия, благополучия вашим семьям и вашим домам. Христос воскрес!

Чрезвычайный и Полномочный Посол Украины
в Российской Федерации **ЕЛЬЧЕНКО В. Ю.**

ГЛУБОКОУВАЖАЕМЫЙ ВЛАДИМИР ЮРЬЕВИЧ!

От всего сердца и чистой души примите мое искреннее поздравление с Великим праздником праздников - Пасхой Христовой, Светлым Христовым Воскресением! Христос Воскресе! К сожалению, наш народ упустил многие возможности расти духовно и постигать науку Божию, которая приводит к изучению вселенной сотворенной Творцом Неба и Земли. Это были 20-90-е годы XX-го столетия. Но очевидно, это должно было случиться, поскольку люди наши на протяжении многих веков и завершая XIX-м столетием, отошли от воли Божией и увлеклись своей волей, ведущей к временным целям и пустым идеалам. Вот почему глубокоуважаемый Владимир Юрьевич, Вы являетесь примером для многих руководителей нашей страны, которые ведут свой народ к вечным идеалам и вечной жизни, завоеванной кровью Христа Спасителя для нашего человеческого и Божественного бытия! Пусть же Господь Всемилостивый оберегает Вас и укрепляет Ваши духовные и физические силы на Многие и Благие Лета!

С глубоким уважением к Вам - Митрополит Адріан

Правий фланг духовенства у вітварі під час Пасхальної Ранкової.
На фото: Митрополит Адріан, 12-ть священників та 3 диякони.

Парафіяни на нічному Пасхальному богослужінні.

На свято святого Георгія Переможця (6 травня), клірик нашого храму, протоієрей Юрій Жиров (росіянин, медик-терапевт швидкої допомоги) відмічає свій день Ангела.

9 ТРАВНЯ 1945-ГО РОКУ ЗАКІНЧИЛАСЬ ВЕЛИКА ВІТЧИЗНЯНА ВІЙНА

над гітлерівською окупацією та завершилось кровопролиття нашого українського древнього народу.

Раніше, ніж пригадати про ті страшні часи і людське горе, треба спочатку звернутися до Бога і подякувати Йому за припинення цього страшного випробовування, в якому всі ми втратили своїх рідних і близьких: дідусів і бабусь, батьків і матерів, дядьків і тіток, братів і сестер, як по духу, так і по крові, а також своїх друзів і однодумців.

Після Божественної літургії та Великої Панахиди духовенство Свято-Троїцького храму та парафіяни під церковні дзвони вітали словами «Христос Воскрес» всіх демонстрантів, які йшли мимо нашого храму на центральний цвинтар міста Ногінська, щоб покласти живі квіти на могили воїнів ВВВ.

Відеофільм: Виступ Архієпископа Адріана на братській могилі свого батька в селі Одарівка Криничанського району Дніпропетровської області у 1997-му році, після довгого пошуку цього місця. http://www.youtube.com/watch?v=si5dr2rrL4&feature=player_embedded

Світла П'ятниця. Після Божественної літургії та Молебню відбувся Хресний хід навколо храму, після чого Митрополит Адріан виголосив своє архіпастирське слово.

Духовенство і парафіяни Свято-Троїцького храму вітають демонстрантів параду на честь Дня Перемоги зі словами «Христос Воскрес».

Урочистий парад адміністрації міста Ногінська та району, студентів, школярів, медиків, вчених, інтелігенції та всіх бажуючих, які йшли біля нашого Свято-Троїцького храму з живими квітами на центральний міський цвинтар для їх покладення на могили воїнів ВВВ.

Хресний хід у Світлу п'ятницю після Літургії.

Завершення Хресного ходу у Світлу п'ятницю після Літургії.

СВІТЛА СУБОТА

Митрополит Адріан з духовенством звершили Божественну літургію, Молебень з Хресним ходом навколо храму, а потім відбулось роздроблення святого Артосу та його роздача віруючим.

Антипасха, 12-го травня. День початку звершення Таїнств вінчання після Великого Посту. Митрополит Адріан з духовенством звершили Божественну літургію та святковий Молебень, після чого Владика сказав своє архіпастирське слово.

Хресний хід після Літургії у Світлу Суботу

Після Божественної літургії Митрополит Адріан з духовенством звершили Таїнство Вінчання членів української діаспори в Росії, які постійно живуть у місті Ярославлі, що на р. Волзі, рабів Божих росіянина Андрія та українки Марини. Це Таїнство звершувалось українською та церковнослов'янською мовами.

Проповідь Митрополита Адріана в день Антіпасхи.

АРХІПАСТІРСЬКИЙ ВІЗИТ СВЯТІЙШОГО ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА ДО ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ.

Після освячення Різдво-Богородичного храму 19-го травня, у неділю, відбулась Божественна літургія. **За богослужінням Його Святості співслужили:** митрополит Богородський Адріан; митрополит Луцький і Волинський Михаїл; митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан; архієпископ Запорізький і Мелітопольський Григорій; архієпископ Донецький і Маріупольський Сергій; архієпископ Полтавський і Кременчуцький Федір; єпископ Кіровоградський і Голованівський Марк; єпископ Дніпропетровський і Криворізький Симеон; єпископ Конотопський Афанасій, вікарій Сумської єпархії; протоієрей Анатолій Зінкевич, настоятель Свято-Троїцького собору м. Тернополя; протоієрей Микола Салабай, заступник голови Управління зовнішніх церковних зв'язків, настоятель столичного храму Різдва Христового; протоієрей Віталій Лопушанський, настоятель храму і секретар єпархії та запрошене духовенство.

Під час Божественної Літургії Патріарх Філарет виголосив проповідь, у якій розкрив сутність святкування пам'яті жонмироносиць.

За заслуги перед Українською Православною Церквою Київського Патріархату Святійший Владика нагородив фундатора і благодійника храму Петровського Олександра Володимировича – орденом свв. Кирила і Мефодія і настоятеля храму протоієрея Віталія Лопушанського – орденом св. Володимира Великого III ступеня.

По завершенні богослужіння єпископ Симеон подякував Первосвятителю за візит і звершене богослужіння та вручив Святійшому Владичі просфору і букет квітів. Урочисте богослужіння закінчилось козацьким многоліттям.

<http://cerkva.info/ru/news/patriarkh/3465-vizyt-patriarha-u-dnipropetrovsku-eparhiyu.html>

Митрополит Адріан, перебуваючи у Дніпропетровську і прийнявши свою участь в освяченні Свято-Різдво-Богородичного храму на чолі зі Святійшим Патріархом Філаретом, на обіді виголосив своє привітання на честь Святійшого Патріарха Філарета та керуючого Дніпропетровської єпархії УПЦ КП, єпископа Симеона. Він нагадав, що в ці дні виповнюється майже 20-ть років з часів заснування Дніпропетровської єпархії УПЦ КП. За цей довгий час сформована велика кількість парафій, більше 200-т, та рукопокладено біля 200-т священнослужителів. В ці роки, Ви, Ваша Святість постійно перебували на нашу Дніпропетровську землю Січеславського краю, де підтримували всіх нас морально і духовно для успішного звершення архіпастриських і пастриських послушань.

Митрополит Адріан особливо підкреслив архіпастриську діяльність нового керуючого Дніпропетровською єпархією, Преосвященного єпископа Симеона (Зінкевича), який з перших днів поставив питання перед духовенством про його церковну і сімейну дисципліну. Велике значення було приділено читанню Акафістів Спасителю, Матері Божій та святим угодникам у всіх храмах міста Дніпропетровська, в чому саму активну участь приймає він сам, Владика Симеон.

Ми радіємо, що Ви, Ваша Святість так вболіваєте за нашу Православну Дніпропетровщину. Ми щиро дякуємо Вам, що Ви прийняли рішення відкрити і сформувати Духовну семінарію на території Петро-Павлівського кафедрального храму м. Дніпропетровська. Хоча при названому храмі існувало Дніпропетровське церковно-хорове училище, яке було відкрито з Вашого благословення та Священного Синоду, Устав якого був затверджений Міністерством юстиції України. Але великого розвитку воно не мало, оскільки не вистачало для його існування коштів. Дякуємо Вам і за направленою Вами молодого архієрея, в особі єпископа Симеона, який трудиться на ниві Божій на користь нашої Української Вітчизни і Помісної Української Православної Церкви.

21-22-го травня свято на честь святителя і чудотворця Миколая та святого великого пророка Божого Ісаї. у Свято-Троїцькому храмі м. Ногінська.

Митрополит Адріан очолив Таїнство вінчання українською та церковнослов'янською мовами над Мариною (українка) та Андрієм (росіянин).

Чим же святитель Миколай переміг Світ земний своєю присутністю під час свого життя?

Для цього треба вивчити життє про нього, знати його освіту, ввійти в стан його християнської душі і серця, побачити його святе і праведне життя, його благодійність і милосердя до бідних, нещасних, голодних, немічних, хворих, у в'язницях замучених, у морі потоплених, на плацях порубаних. Тому й ми багато святого й праведного в його особі відчуваємо і навчаємось. Але саме головне для сучасного духовенства, архієрейства та парафіан - є незламність святителя і чудотворця Миколая, його вольове слово і рішучі дії проти неправдивих, недостойних і брехливих людей в духовному сані направлених проти Правди Божої. Так, святитель Миколай поступив з Арієм, лжевчителем про Святу Трійцю і, особливо, про Христа Спасителя, як про другу іпостась Святої Трійці, про що угодник Божий виступив на I-му Вселенському Соборі у місті Нікеї (Мала Азія) з великою критикою і захистом Святої Православної Віри.

Святійший Патріарх Філарет очолив освячення Різдва-Богородичного храму м. Дніпропетровську на березі Дніпра.

Звичайно, що і Арій, будучи еретиком, мав підтримку серед тогочасного архієрейства і духовенства. Тому, святитель Миколай разом зі святителем Спиридоном Триміфунтським не могли дивитися і згоджуватися з лицемірством духовенства їх часу, проти якого яскраво виступив і висміяв їх, як зрадників волі Божій.

Митрополит Андріан та Архієпископ Запорізький Григорій приймають участь у Хрестному ході.

За це святитель Миколай потрапив до в'язниці, але він не боявся її, бо Господь завжди був з ним, а не з цими подвійними «духвниками», які називали себе «владиками» або «пастирями». Ось чому святитель і чудотворець Миколай є для нас світлим і сонячним зразком в нашій поведінці і житті, щоб і ми не боялися ні світської влади, а ні церковної, а тремтіли тільки перед Богом, Творцем Неба і Землі.

І це ми побачили в особі Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Філарета, який протягом 1991-го і 1992-го років підняв своє високе слово за утворення єдиної Помісної Української Православної Церкви з центром у Києві, не боячись «старшого брата». Він не побоявся сміливо говорити у вічі Патріарху Московському Алексію II та членам Священного Синоду РПЦ МП про бажання всього українського народу, Президента

та уряду України про отримання від Москви цієї автокефальної свободи, яка була насильницьки відібрана у Київської Митрополії Руської Православної Церкви Константинопольського Патріархату у 1686-му році.

Таким чином, Блаженніший Митрополит Філарет, а тепер Патріарх Київський дав і нам можливість говорити у вічі правду, незалежно від посади, сану і матеріального положення осіб, бо треба боятися Бога, а не людей.

Таким чином, тільки в нашій Церкві є об'єктивна критика, самокритика і церковна демократія!

Митрополит Андріан

Проповідь Святійшого Патріарха Філарета.

Проповідь Митрополита Андріана в день Святителя і Чудотворця Миколая.

<http://www.eparhija.com.ua/index.php?newsid=307>

Епархиальное управление Московско-Богородской епархии Украинской Православной Церкви Киевского Патриархата. Адрес: 142406, г. Ногинск Московской области, Россия, ул. Советской Конституции, 17. Епархиальное управление и Свято – Троицкий храм; Тел. +7 (496) 515-83-56; Моб. тел.+7 (926) 420-82-20; +7 (926) 379 – 23 – 33; Веб - сайт Московсько- Богородської єпархії УПЦ КП: <http://eparhija.com.ua>

Веб - сайт Межрегиональной благотворительной организации «Богородский Православный Центр «Братство» во главе Митрополита Адриана: <http://centrbrat.ru/> E-mail: mitropolet@mail.ru E-mail: mitropolet@ukr.net

Skype: mitropolet Відео-канал Митрополита Адриана в «YouTube»: <http://www.youtube.com/user/mitropolet> Митрополит Адриан «В контакті»: <http://vk.com/id103271057> Група «В контакті»: <http://vk.com/club43093708> Митрополит Адриан в «Фейсбуці»: <http://www.facebook.com/mitropolet> Група єпархії в Фейсбуці: <http://www.facebook.com/BogorodskaaEParhiaUcrKievskogoPatriarhata>

• ЮВІЛЯРУ НА ПАМ'ЯТЬ

МАРУСЯ ФЕДОРІВНА САВЕЛЕНКО-ГНИП

10-го червня 1928 року на Поповій горі міста Обухіва, Київської області у працюючій сім'ї Федора та Марини ГНИПІВ народилася дівчинка, якій дали ім'я МАРУСЯ.

У родині Гнипів уже було двоє хлопчиків - Микола та Григорій, і з приходом дівчинки здавалося, що життя буде розвиватися спокійно і благополучно, а за пару років сім'я Гнипів збагатіла і ще на одного наймолодшого члена сім'ї-Івана.

Але комуністична безбожна влада мала інші плани для тяжко працюючої родини. Трудящих Гнипів комуністи розкуркулили і викинули напів-голих дітей на сніг та мороз, лише за те, що Федір і Марина не чекали щоб хтось їм щось дав, а тяжко працювали, щоб утримати своїх дітей.

Це не були найкращі часи, щоб виховати і виплекати своїх дітей під час Голодомору, політичних репресій та Другої Світової Війни. З німецькою навалюю прийшло і лихо до родини Марини та Федора Гнипів. Німці примусово вивезли найстрашного сина Миколу на примусову рабську працю до Німеччини. В тяжких неволецьких умовах Микола втратив здоров'я і після німецької капітуляції, з підірваним здоров'ям, вернувся на Батьківщину де на 23-ім році свого лагідного життя віддав душу Богові.

Обставини Другої Світової Війни та гірка доля примусила родину Гнипів залишити свій рідний край. Пережили страшні роки Голодомору, репресій з боку комуністичної та безбожної влади, недостатки під час війни та таборів переселенців. Дев'яднацятилітня красуня - Маруся Гнип запізнається в таборі в Німеччині з Анатолієм Савеленком і молодята Маруся та Анатолій одружуються в 1947 році, а 1949-го року молоді подружжя переселяються до Америки. Спочатку до штату Пенсильванії і після короткого часу родина Савеленків переїздить до міста Сиракуз.

Вся родина Гнипів були тими піонерами, які заснували і збудували Українську Православну Церкву Святого Луки у місті Сиракуз, Нью Йорк, всі були ак-

тивними членами не тільки в церковних, а і світських хорах.

Клімат східного побережжя Америки не подобався родині Гнипів і вся родина переселяється до соняшної Каліфорнії. Тут же, на печатках 50-их років всі активно беруться до придбання і розбудови храму Святого Андрія Первозваного в місті Лос Анджелес. Марія більше двадцяти років була Головою Сестрицтва при Парафії Святого Андрія. Листуючи ювілейну 50-ти ліття книгу (1951-2001) Громади Святого Андрія майже на кожній сторінці зустрічається ім'я родини Гнипів. Одночасно, родина Гнипів активно підтримує і громадські організації українців Каліфорнії. Після майже 50 літнього щасливого подружжя відійшов у вічність Анатолій Савеленко, а вдова Маруся продовжує корисну працю для добра нашої Святої Церкви і Матері України.

Після проголошення самостійності Української Держави, діти покійних Марини та Федора, яких попередня влада позбавила тяжко запрацьованого майна та гідності відвідують Україну, рідне місто Обухів, і помагають в розбудові храму Різдва Пресвятої Богородиці.

Подолавши великі труднощі проїденого життя родини Гнипів, завжди з Богом в душі і незрадливою любов'ю до України, увесь час фінансове допомагає церковним і світським громадам, які вболівають за кращу долю Української Церкви та українського народу.

Обухівська Міська Рада нагородила родину Гнипів Грамотою за відродження української духовності.

Рідня, приятелі і друзі поздоровляють дорогу нашу Марусю з днем народження. Зокрема, шлють теплі і щирі побажання всього найкращого: Ляля Вибачинська, Катя і др. В'ячеслав Вестон, Марія Кравець, Марія і Микола Андріянів, Маруся Товстоп'ят, Рая і Євген Дикун, Надя і Олександр Северин, Ліда Ємець, Маруся і Іван Гнип, Ольга Вермонт, Оля і Григорій Гнип, Галина і др. Михайло Темник, Лілія і Григорій Гнип, Рія і Петро Гнип, діти племінників та багато рідних в Україні. Многії і благії Літа!

Від імені всієї Громади Святого Андрія Пкевозваного в Блумінгдейл, а зокрема від п/м. Валентини і від мене прийміть найщиріші побажання кріпкого здоров'я, безмежного щастя і нехай Господь Бог збереже Вас на МНОГІ і ЦАСЛИВІ ЛІТА!

Прот. В. ПОЛЯРНИЙ (США)

ВІТАЄМО

Мені лише одного разу довелося зустрітися з пані Марусею Савеленко-Гнип. Було це тоді коли пощастило гостювати в родині її брата, відомого українського мецената з Каліфорнії Івана Гнипа. Ніколи не забуду щирість та відкритість цієї жінки. Попри те що ми були знайомі буквально лише декілька хвилин пані Маруся випромінювала правдиве тепло і якусь родинність. А ще мене здивувало наскільки у неї залишилося глибинного нашого українського, незважаючи на проведені фактично усе життя на чужині. І ще подумалося: яка ж життєдайна і шляхетна ця родина Гнип. Бо кожен з її кореня радує людей і цей світ добрими ділами та щирим серцем! Отож, щиро вітаючі пані Марусю Савеленко - Гнип з першим 85-ям зичимо одного: гарного самопочуття та довгих літ! Решту Ви заслужено маєте!

Фідель СУХОНІС, редактор

• 3 ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

* * *

«Турбує доля доля України, що так розшарпана різними конфесіями, партіями і панамі.

А нас тут також турбує те що тільки російське поневолення згадуємо (Хмельницький продав). Чому не згадати що «св. Володимир, Банзлеве» силою охрестив свій народ і чужі (греки) вчителі-священники не вчили української мови а завели чужо-церковну та жорстоко як Мазепа, Франко?

Це було силою заставлено народ зрадити віру батьків своїх, то як же тепер вказувати народ у тому що не маємо свого минулого як це є у Євреїв? Чи інших? Після встановлення єврейохристиянської віри грецького стилю що вчила наш люд коритися

всім зайдом і панам як сьогодні хочемо мати нівідкого незалежну державу як всякі духовні провідники (опікуни душі від колиски до могили) так розділені самі?

Нехай без Риму, Без Москви але що під греків? (автокефалія каже: «без Візантії ми ніщо»! Оце незалежність?

Сестра Людмила і я уже на заході сонця нашого життя, але доля України нас турбує.

Наша історія-минуле сягає дуже глибоко в давнину, а нас довели до того що воно не згадується, в школах не вчиться, чому? Як біблію, так і Шевченка, Франка, Лесю і ін. перетолковують як кому вигідно...

От як би ми вчили так як треба! Та хто навчить? Боже нам розум подай то і єдність буде.

**Остаємось з щирою повагою,
Ніна КОЛОСОВСЬКА (Канада)**

ЦЕРКВА МАЄ СЛУЖИТИ СВОЄМУ НАРОДОВІ

Цей допис відомий журналіст та громадський діяч з США Олексій Коновал підготував з нагоди 1000-річчя хрещення України – Руси. На жаль, викладене у ньому залишається актуальним і нині, після більше як двадцяти років існування нашої незалежної держави. І, по-сьогодні, є охочі накинути духовний зашморг на український народ. Отож, будьмо пильними та небайдужими.

Напередодні 1000-річчя хрещення України-Руси комуністична влада в Москві та Російська Православна Церква проявляли надзвичайну активність, щоб привласнити собі цю історичну подію. Стверджувалося, що Росія прийняла християнство, коли її, як держави, на той час (988 р.) навіть не існувало. Тепер Московський Патріарх, щоб не втратили тисячі парафій в Україні і свого впливу на них, робить те ж саме, що робили російські окупанти впродовж сотні років. Для них відновлення Української Православної Церкви, яку очолив Митрополит Василь Липківський, було великою загрозою, тому Москва на увесь світ галасувала, що Українська Православна Церква, мовляв, «неканонічна». З проголошенням незалежності! Україні Українська Православна Церква проголосила свій Патріархат. Московський Патріарх здійняв бучу, що українські церкви Православна й Греко-католицька «неканонічні», він звернувся до Вселенського Православногo Пагріярха і Риму, щоб їх невідлучувати, унешкідливити, скомпромітувати.

Російські царі, комуно-російські керівники, а тепер перелицьовані «демократи»-шовіністи використовували і використовують релігію у своїх загарбницьких цілях. Для них Російська держава, російська нація і православна віра — нероздільні. У нас, українців, що в наслідок злих обставин довгий час були недержавною нацією, релігія і українськість йшли окремими, річними дорогами. Наші недруги користувалися нашою релігійністю, щоб і далі поневолювати Україну. Російські царі, спільно з духовенством, підступно скористалися любов'ю і шаную кошового Запорозької Січі Івана Сірка до православ'я у боротьбі з українськими гетьманами, що намагалися відірвати Україну від Польщі та Московщини. Іван Сірко з запорожцями безперервно воював з татарами та нападав на Крим, не зважаючи на те, були вони ворогами чи, може, союзниками українських гетманів. Коли військо московського генерала Телелія 1775 року наблизилося до Січі, щоб зруйнувати її «українське» духовенство переконало кошового та козацтво не чинити їм опору, бо російське православне духовенство обіцяло, що росіяни не зроблять ніякої кривди козакам, бо вони ж, мовляв, «тієї самої віри». І ось останнього кошового Запорозької Січі, наївного в своїх спо-

віданнях Петра Кальнишевського, закували в кайдани і заслали у Соловецький монастир, а Січ ограбили й зруйнували.

На Соловках П. Кальнишевського тримали в ув'язненні понад 25 років. У замурованій келії, без вікон і дверей. З малою діркою, куди, як собаці, подавали йому харчі та воду.

Не краща доля спіткала й керівників Гайдамаччини — Максима Залізняка та Івана Гонта. Ці теж повірили, що російське православне військо надасть їм допомогу, щоб визволитися з-під поневолювачів поляків-католиків. Російський полковник Гурев запросив з старшинами на бенкет, на якому їх підступно заарештував. Залізняка і Гонта прилюдно катовано. Дружину Гонта, з чотирма доньками, було схоплено і прилюдно бито різками, а потім — заслано. Син утік із сотником Уласенком у Молдавію. Самого ж Івана Гонта віддано на суд полякам, які після жорстоких катувань відрубали йому голову, а частини тіла розвішали на людській пострах на шибеницях в 14 містах України. Максима Залізняка, як російського підданого, разом з 73 особами, після суду заслали в Сибір, де він і помер.

Наша трагедія в тому, що більшість українського духовенства, в діаспорі й Україні, тепер, як і в давні часи, була і є великими православними чи католиками, а, на жаль, малими українцями, а через те їх і використовують, на нашу біду, Москва, Константинополь і Рим — для своїх цілей.

Ще 1954 року наш видатний письменник і політичний діяч Іван Багряний та редактор журналу Нові дні Петро Волиняк листувалися на тему церкви і релігії. Іван Багряний писав:

«Проблема церкви — це щось інше. І ця проблема для нас складається з двох частин — з питання релігії й моралі, тобто з питання совісті, з одного боку, — та з питання політики, з другого. Ви теж цього не заперечите. По коли ви пишете про «національну церкву», то це вже справа не релігії, а справа політики. Бо якщо бути послідовними християнами, то жодної національної церкви немає її бути не може. Християнська церква, тобто християнська релігія, це явище глибоко інтернаціональне. Як не може бути Бог чийось національним, а стоїть понад усіма націями. Проте, життя внесло в питання церкви свої корективи (і не марно), зробивши церкву явищем політичним. І от якби

я висловлював свої погляди на питання церкви в Україні, то сказав би те саме, що й ви: національна церква. І призначення її великою мірою полягало би в тім, щоб для українського народу направити те зло й ту шкоду, що йому заподіяла російська церква, теж православна і теж підпорядкована тому самому Богові. Та Бог тут ні при чому, бо церква в практиці була, е і буде зняряддям не в руках Божих, а політичним зняряддям в руках людей. Отже — національна церква. Призначення її — бути будівничим українського національного духу, рушієм і помічником нашого народу в його становленні себе, в історії. І наша церква національна мусіла б мати свій центр не в Москві, не в Римі, а в Києві, на святих горах. Ми тут заходимо в конфлікт з Богом, алеж так само заходили в конфлікт і всі інші протягом всієї історії, що хотіли вискочити з-під ярма чужої церкви, як засобу національного, духовного і соціального поневолення. І немає ради, якщо ми говоримо про «національну церкву». І я думаю, що того конфлікту не треба боїтися. Бог такі конфлікти і ним прощає, коли йдеться про життєві інтереси багатомільйонного народу, що хотів би славити Бога теж, але на своїй мові і в своїх храмах, національних, бо в інших він, крім знущання над собою, нічого більшого не мав».

І далі І. Багряний зазначає:

«І мені зовсім не тішить, що сьогодні (цебто в 1954 р. — О. К.), як Ви пишете, там багато молоді «сповідається й причащається». Ліпше б вони не сповідалися. Бо після двох чи пак трьох століть такого сповідання й причащення умерла душа нації, перетворилася нація на зборище «хахлов» і «малоросов», відповідно до бажання сповідавшися... Чи, може. Ви припускаєте, що Московський Патріарх і слуги його не випатрошують іменем Бога українську душу нині, як і раніше, бувши вірним зняряддям «третього отдєлєнія»? Ні, я волюю, щоб українська молодь не сповідалася порабськи перед чужими князями церкви, а присягалася по-ге-ройськи перед князями церкви своєї, національної. А доки її немає, та молодь не сміє сповідатися й причащатися з московської «чарки», повної московської «отрути».

Ситуація не змінилася й сьогодні. Як колись Московський Патріарх викляв гетьмана Мазепу й наклав на нього анатему за його державну ідею визволити Україну з московської неволі, так і тепер, у лютому ц. р. Російська Православна Церква відлучила від церкви, понизила до сану монаха Патріярха Української Православної Церкви Київського Патріярхату Філарета за його «розкольникську діяльність», бо він, бачте, виступив за незалежну, національну Українську Православну Церкву. Більше того — ще й очолив її.

Чому територіально і кількісним скла-

дом невеликі держави такі, як Румунія, Болгарія, Греція, Грузія, Сербія, Албанія та ін., також православні, можуть мати свої патріархати, а Україна, що значно перевищує їх населенням, — ні? А тому, що Москва і Константинополь хочуть мати їх під своєю владою, щоб контролювати, панувати. І це цілком очевидно з листа Вселенського Патріарха Варфоломея до Московського Патріарха Алексія. Як відомо, Українська Православна Церква США, а раніше й Українська Православна Церква Канади, бувши понад півстоліття „непнотнічипміГ, від цього не надали в розпач навіть тоді, коли Україна була поневоленою. А тепер, як - Україна стала незалежною державою, ні з того, ні з цього, пішли під омофор Константинополя?!

У листі Вселенського Патріарха, вміщеному в англомовному журналі Eastern Churches Journal (Documentation, vol.2) читаємо роз'яснення росіянам: «...Поп'яте, певно, що до деякої міри ми можемо розуміти побоювання Вашої Святості і

Вашого Священного Синоду стосовно наслідків, що полагодження справи українців у діяспору могло б еventуальне вплинути на загальну ситуацію в Україні, якщо б не було пороблено відповідних заходів. Під тим оглядом бажаємо Вас запевнити, що введення в канонічний порядок Православної Церкви під омофор Вселенського Патріарха українських громад, в кінцево-му всліді, ми віримо, буде корисним для відносин між Найсвятішою Церквою Росії і вірними в Україні. А це тому, що з одної сторони, ті, прийняті під наш омофор, були зобов'язані формально заявити, що вони не будуть добиватися автокефалії Української Церкви, ані навіть частки її, методами «ав-токефалістів», які оперують» всіма можливими методами. З другого ж боку, їм вже неможливо співпрацювати або спілкуватися із схизматичними українськими групами, які не є в спільноті Православної Церкви, не заподіявши шкоди самим собі, якщо для них ще дійсний принцип «спілкування прийнятих у канонічну спільноту

з іншими неприйнятими, рівнозначне із позбавленням їх причастности в церковній громаді».

Тепер зрозуміло, чому, виступаючи на Другому Всесвітньому форумі в Києві, Патріарх Філарет казав: «... Українська діяспора допомагає нам фінансове підтримувати наші духовні навчальні заклади. І ми вдячні всім жертводавцям, які таким чином допомагають Українській Церкві. Але після входження УПЦ в США до складу Константинопольського Патріархату ієрархія припинила з архиреямп України Євхаристичне єднання. УПЦ в США має свої глибокі проблеми, але ми хочемо мати добрі стосунки з цією Церквою і в той же час не залишати в біді наших земляків-українців. Ієрархія УПЦ в США обіцяла підтримку Православній Церкві Київського Патріархату перед Вселенським Патріархом, але на сьогодні ми її не відчуваємо. Маємо надію, що українська ієрархія виконає свої обов'язки перед Помісною Церквою в Україні».

• АДРЕСИ ДОБРОТИ

УКРАЇНЦІ З США ЗРОБИЛИ РАДІСНИМ ВЕЛИКДЕНЬ ДЛЯ ДНІПРОПЕТРОВСЬКИХ СИРІТ

Нагадаємо що традиційно наша редакція з Вашою допомогою, дорогі друзі, щорічно провадить Великодні свята у Дніпропетровському дитячому будинку для дітей з придбаними та вродженими фізичними вадами із залученням душпастирів Національної Церкви. Цього разу аби прийшло воно радісним та щирим і до тих хто позбавлений долею батьківської опіки подбали:

Богдан Чуловський (Tucson, AZ,) Лідія Шаєнко (Willington, CT,) Алла Черний (Oradell, N.J.), Віктор Бабанський (Watchung, N.J.) Петро Китастий (Livonia, MI.), Ольга та Василь Карпенко (Monroe, MI.) і Марія Сулківська (Monroe, MI.)

в пам'ять Віри Похалюк та Олександр Стрільбицький (Fort Wayne) Редакція з великою радістю доручила обділенім долею дітям великодні дарунки, придбані за гроші добродійних українців з-за океану. А це були фрукти, солодоші, паски, ковбаси, пасхальні яєчка та інші смачности з нагоди Воскресіння Христового. Як і належить божі дари освятив священник Дніпропетровської Єпархії УПЦ КП отець Ростислав за участю протодіякона Григорія. Важко недооцінити значення такого шляхетного кроку з боку українців з США для утвердження християнських чеснот в нашому суспільстві. По-попереду, нові добрі справи заради святих християнських чеснот!

Влас. інформ.

• ВДЯЧНІСТЬ НАШИМ ПРИЯТЕЛЯМ

ФУНДАЦІЯ ВОЛОДИМИРА ТА ЗОРЯНИ МОГУЧИХ З США В ЧЕРГОВИЙ РАЗ ДОПОМОГЛА РЕДАКЦІЇ БЮЛЕТЕНЯ «НАША ЦЕРКВА – КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ»

Незважаючи на те що бюлетень «Наша Церква – Київський Патріархат» видається вже десятий рік видання відчуває постійні матеріальні труднощі. Очевидно, що вони лише посилюлися з настання в Україні, так би мовити, нової влади. Відшукати кошти для підготовки бюлетеня УПЦ КП на Сході України завжди було важко. А нині коли московський чернець Кирило, котрий має ручний годинник за 30 тисяч євро, їздить в Україну немов би у одну з своїх єпархій і поговів. А тому ми щиросердно вдячні усім, хто допомагає нам у ці непрості часи із західної діяспори. Зокрема, родинній Фундації Зоряни та Володимира Могучих з штату Нью-Джерсі (США), котра нещодавно поважно в черговий раз допомогла нашому виданню. І це справді по-християнські, коли віруючі українці по всіх світах з щирим серцем дякують Господа за його милість у такий шляхетний спосіб. Отож, молимо Христа, добродії Могучі, за Ваше здоров'я та довгі літа!

Влас інфом.

На фото. Пан Володимир Могучий промовляє до громади парафії Св. Вознесіння у м. Кліфтон (Нью-Джерсі), де він є старостою.

ТЕРОРИСТИ З КРАВАТКАМИ

Під сучасну пору ми є свідками не тільки змін глобальної температури на нашій планеті, але й глобальної зміни понять змісту слів та синонімів. Мова йде не про слова, які з розвитком техніки, кібернетики, науки взагалі набирають іншого значення, про це можна б писати цілі дисертації. Зупинимось на одному слові, яке у XXI столітті стало, мабуть, найбільш вживаним у політичних цілях усіма політиками тзв. демократичних і недемократичних напрямків.

Йдеться про слово терорист, яке німецький словник Duden наводить як синонім слова революціонер. Саме ці синоніми ще в минулому столітті, вживалися по-різному - коли йшлося про терористів, замінювався терміном революціонер. Так називали членів комуністичних партій за увесь час існування СРСР. Владні партії, королівства, царат називали їх терористами.

У німецькому словнику Der grosse Duden, Sinn- und sachverwandte Wörter (Mannheim /Wien /Zürich 1972) на стор. 659 під гаслом Terrorist подане посилання на Revolution r. Під цим гаслом словник подає 15 синонімів з негативним і позитивним змістом, серед них такі як заколотник, повстанець, змовник, інсургент, ребел, новатор, анархист та ін..

І німецькі, і українські словники сходяться у поясненні вужчого значення слів терорист та революціонер. Терорист – той, що тероризує, а революціонер – той, що в якійсь ділянці науки, техніки і т.ін. запроваджує щось нове, що й звемо часто революційне! Терорист походить від французького terroriste, що означає знецінення, зменшення. Революціонер, французьке revolutionnaire, має кілька значень – той, що бере участь в революції, або готує революцію, та той, що на певній ділянці виступає як новатор. Отже, поняття такі відмінні за змістом, щоб їх назвати синонімами. Радикальні дії тзв. революціонерів, заклик до боротьби, до захоплення влади наблизили терористів і революціонерів, що й віддзеркалює німецький словник.

Комуністичні партії завжди любили говорити про революційні рухи, коли йшлося про будь-яку боротьбу проти влади у світі, а в країнах, де були самі при владі займалися тероризмом не тільки проти революційних проявів, але й проти іншої, ніж їхня, думки.

Під сучасну пору майже щодня чуємо про терористичні акти і навіть не задумуємось, що ті терористичні акти проводять люди, які своїми руйнівними акціями хочуть домотгтися зміни політики, зміни влади, хочуть захопити владу. Тобто, вони не є лише руйнівниками, але й мають певну мету. Талібанські смертники мають на меті захопити владу і тримати людей у темноті, а жінок у рабстві і задля цього вони тероризують власне населення (Пакистан, Афганістан).

У тзв. демократичних країнах (США, Канада, Західна Європа) під лозунгом антитерористичної боротьби приймають закони, щоб посилити контроль над суспільством. В Росії під гаслом антитерористичної боротьби була ліквідована незалежна Чеченська Республіка та загарбана частина Грузії. Одним словом – поняття тероризму використовують режими за потребами.

Коли говоримо про тероризм, то маємо на увазі збройні напади, застосування зброї, бомб та іншого вибухового

матеріалу. Але ж існує і тероризм, про який ніхто не говорить, а шкодить він країнам, націям не менше збройного тероризму.

Найстарша українська газета „Свобода”, що виходить у Нью Джерсі (США) 5 квітня н.р. помістила статтю Петра Яр. Пясецького „Нові потворні американці”. Автор покликається на українських журналістів-дослідників С.Лещенка та М.Найєма, які в „Українській правді” оприлюднили факти про американських „консультантів”, якими послуговується вже кілька років ПР та В.Янукович. Пясецький зазначає, що вже на виборах 2004 р. для Януковича „активно діяв П.Манафорт з цілою групою підібраних ним американських майстрів з чорних політичних маніпуляцій”.

Манафорт, який був радником президентських кампаній консервативних президентських кандидатів, починаючи Рейганом та кінчаючи Бушем молодшим, має величезний досвід зі своєї „консультантської” праці в Кенії, Сомалії, Анголі, Нігерії та Конго. Він „консультував” філіпінського диктатора Маркоса у президентських виборах 1981 р., які західна преса назвала „одними з найкорумпованіших в історії Філіпін”.

Член команди Манафорта Ф.Грифін займався „поліруванням” Януковича, та зменшив його мовне невігластво. Інший американський „фахівець” чорних політичних маніпуляцій Фредерік Л. Ейгерн, 2006 р. під час парламентських виборів в Україні був менеджером кампанії Партії регіонів і допоміг їм взяти під контроль парламент.

У минулому році ПР найняла лобістську фірму Барсон-Марстелер, якій у США вже не раз закидали серйозні порушення прав людини в Індонезії, Аргентині.

Звичайно, коли б йшлося про чесних консультантів, які керуються суспільним добром, а не захопленням і утриманням влади, то можна було б не звертати увагу на американських „гастарбайтерів”.

Але справа тут на багато поважніша! Діяльність американських „консультантів” принесла в Україну незнану досі маніпуляцію владою, судовими процесами, небачену досі у світовій практиці парламентаризму купівлю парламентаріїв, які увійшли до Верховної Ради через списки опозиційних партій. В українському суспільстві, приходом американських „консультантів-менеджерів” до владної партії та президента Януковича, зростає корупція

до такої міри, що вона загрожує розвитку освіти, зростанню добробуту населення, призводить до обмеження людських прав.

Коли б терористи поставили собі за мету довести населення до бідності, якої зазнають українські пенсіонери, то їх би оголосили ворогами народу і їх би переслідували і засудили.

Американських „консультантів” ПР та В.Януковича відрізняє від терористів тільки те, що терористи вдаються до терористичних актів з вибуховими приладами та зброєю, а „консультанти”, мов у білих рукавичках, маніпулюють політичним процесом в Україні.

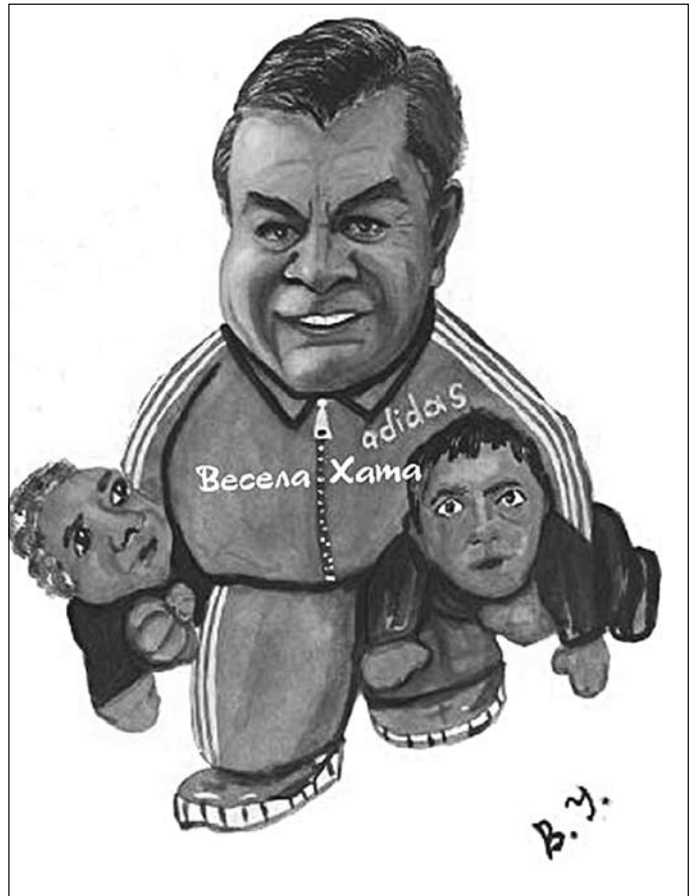
Діяльність цих високоплатаних „гастарбайтерів” (гостючих робітників) тому небезпечна, що їх нормальним людям не видно, вони мов би поза кулісами рухаються. Їх не турбує демократичний розвиток країни, дотримання людських прав, зубожіння широких верств населення, руйнація освіти, руйнування держави. Ці чужинці приїхали на запрошення Партії регіонів, щоб допомогти цій партії захопити й утримати владу і з цим завданням вони успішно справляються.

Руйнівні наслідки окупаційної влади для розвитку української держави значно більші від терористичних актів, що відбуваються майже щодня в Іраку, Пакистані, Афганістані, або часом десь у США, чи в Західній Європі.

Слід оцінити правильно не тільки терористів зі зброєю, але й терористів у рукавичках і з краватками на шиях, які маніпуляцією привели країну до стану, де суд виправдовує злочинців, де пенсіонер позбавлений права на скромне, але гідне життя, де половина молоді готова виїхати з країни.

Болісно читати, що 46 мільйонів українських громадян змогла так обдурити банда найманних „професіоналів”. Ще більше прикро зізнатися, що маніпулюють і дураять людей за їх же гроші, які мільйонами опиняються на рахунках різних маніпуляторів, злодіїв. Одночасно, закривають школи та лікарні, дороги не можна нормально вживати, бо всюди небезпечні ями, бюджетники чекають на затримані платні, пенсіонери безперспективно чекають на підвишку пенсій, мовляв, через брак коштів.

Політика в Україні за останні два роки цілковито відійшла від Конституції, від ідеї суспільного добра, від ідеї справедливого правосуддя, від поважання людських прав. Відомий політик, дипломат і письменник Юрій Щербак дуже влучно зазначив, що „у політиці має місце жорстка антилідерська селекція, куди не допускають людей з лідерськими якостями в угоду групі осіб, які мають владу в цій країні. Що ж до лідерства цих людей, то тут є великі сумніви. На мою думку, вони просто не відповідають викликам XXI ст., бо вони всі люди із «совкового» минулого ...; у них авторитарне мис-

лення, тощо. Вони не думають про майбутнє держави і народу, а думають про свої статки і маєтки, які щосили захищають. У цьому плані лідерства немає”.

Саме відсутність лідера створює умови для активної ролі терористів у рукавичках, які використовують цю прогалину в країні і маніпулюють громадською думкою, діями влади і президента в інтересах правлячої партії. Платять за „послуги” американським гастарбайтерам українські платники податків мільйони, яких не вистачає на школи та лікарні в Україні.

Американський президент Буш молодший створив цілу організацію Homeland Security (Безпека батьківщини, яка в дійсності перетворилася на обмеження прав громадян США) на боротьбу з тероризмом, а для України, для початку, вистачило б послати чужих терористів до дому, нехай там заробляють на хліб. Наслідки американських «консультантів» для всього суспільного життя в Україні є яскравим доказом того, що без терористичних актів (у класичному розумінні) можна завдати країні і населенню значно більше шкоди, ніж окремий терористичний акт. Тобто, «терористи в рукавичках» повинні нести таку ж відповідальність як і інші терористи – їх і їхніх спонзорів слід притягати до відповідальності, а ще краще – заборонити вступ до країни, бо ж справа не у назві – революціонер, терорист, чи консультант, а в результаті їхньої діяльності! Вже геніальний письменник В.Шекспір дуже влучно заприпитив, що: «Що таке назва? То що ми звемо троянда, під будь-якою назвою буде пахнути так же солодко».

What's in a name? that which we call a rose
By any other name would smell as sweet;

ЗУПИНИМО ДУХОВНЕ КАЛІЦТВО!

В США і в більшості країн Європи, коли зіштовхнулися з проблемою агресії в суспільстві, перше, що зробили, - створили на законодавчому рівні механізми регуляції в сфері медіа. При цьому, окрім суто законодавчих обмежень і заборон, в Америці, наприклад, в кожному медіа прописані деталізовані критерії, що можна, а що неможливо показувати в репортажах з критичних точок. В Британії заборонено показувати крупним планом частини розірваних тіл, наприклад, внаслідок аварій. Там чітко регламентовано, скільки секунд та на якій крупності можна показувати таку телекартинку. Це

не цензура, а спосіб відповідально ставитися до кожного сказаного слова і кожного показаного кадру.

Сучасне українське телебачення - це справжня катастрофа. Сюжети про вбивства, зґвалтування та побутову вахчаналію стали топовими в новинах. Телеменеджери пояснюють, що така картинка дає високий рейтинг, її вітають, бо вона збільшує аудиторію. При цьому - який негативний вплив такі сюжети чинять на аудиторію і в цілому на суспільство, - питання для теленакалів неактуальне. Бо

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

завжди знайдеться спільнота негідників, якій кривава сцена буде цікавішою, ніж те, що дійсно впливає на життя людей.

І чому мовчить з цього приводу Церква? Не буду везти мову про московських попів. То духовні поневолювачі нашого народу ніколи не дбали про правдиву поборність та духовність. А чому не висловлять свою позицію УПЦ КП та УГКЦ? Хіба в такий спосіб їх паства не страждає від духовного каліцтва? Питання риторичне.

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

**ПРЯМО
В РУКИ**

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ◆ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ◆ ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ◆ ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- ◆ УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ◆ ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginestudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку ?.05.2013 г. Формат 60/84/8,
друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № ?.

ТОВ «Перша міська друкарня».
АДРЕСА:
вул. Степового Фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровська обл.,
51400, Україна